

NEKDANJI DIJAKI

1. GENERACIJA DISLOCIRANEGA ODDELEKA GIMNAZIJE V SEŽANI

Bolj ko se z leti oddaljuje čas zaključka šolanja prve generacije dijakov na sežanski gimnaziji, lepši postajajo spomini in vsebinsko bogatejša so občasna bežna srečanja z nekdanjimi sošolci. Zame sta bila takrat, tople pomladi 1975, pomembna tako selitev iz le deset kilometrov oddaljene dutovske osnovne šole v mesto kot tudi srečanje z novimi sošolci. V razredu nas je bilo vedno čez trideset, od tega desetina fantov, ki smo si bili značajske in osebnostno zelo različni, a s strani profesorjev obvladljivi. Samo enkrat je strpnost učiteljev prekipela čez rob, in sicer takrat, ko smo skupinsko »špricali«, kar je izzvalo pravi disciplinski pretres in temeljito razpravo o moralnosti našega ravnanja. Gledano z današnje perspektive smo kot prva generacija mogoče premalo izrazito doprinesli k podobi šole, kar bi bilo lahko takrat, na začetku delovanja, temelj za njeno danes značilno in že tradicionalno držo. Bili in ostali smo predvsem normalni individualisti, pa tudi konformisti, ki smo danes, v zgodnjih srednjih življenjskih letih, kot je pričakovano, ambiciozno vpeti v delovni vsakdan, ukvarjanje z običajnimi družinskimi zadevami ter preračunavanje kalorij zaradi prekomerne telesne teže.

To, da smo bili vpisani v dislocirani oddelek kopske gimnazije v Sežani, ni nikoli delovalo diskriminatorno na nas dijake, saj smo, za razliko od profesorjev, imeli z matično šolo malo stikov. Odprtje oddelka v Sežani je bilo za nas kot posameznike, recimo za vozače, predvsem praktična logistična ter vsebinska rešitev kot tudi novost zaradi dnevne migracije iz vasi v mesto. Veliko je dogodek takrat pomenil za perspektivo rastoče Sežane sredi

osemdesetih let, ki v vlogi občinskega centra ohranja razvojno dinamiko še danes. Slabih spominov ni, razen treme in mučnega vzdušja pred spraševanjem, ki se je ponavadi začelo z odprtjem redovalnice in iskanjem kandidata, običajno že na njeni prvi strani.

Gledano z današnjimi očmi cenim prizadevanja učiteljev, ki so se ukvarjali z nami, in se zahvaljujem vsem, ki so si prizadevali za odprtje izobraževalne institucije, ki posamezniku ponuja možnost spoznavanja razsežnosti njegovih sposobnosti in osebne svobode.

*Polkovnik mag. Mitja Miklavec, trenutno
obrambni ataše na veleposlaništvu
Republike Slovenije v Rimu*

Prva generacija gimnazijcev, junij leta 1979